

CATALUNYA SOCIAL

Any VIII. Núm. 383

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

29 de setembre de 1928

**PUBLICACIÓ
SETMANAL**

**REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11 - BARCELONA**

**APARTAT 1036
TELÉF. 17605**

L'egoisme dels homes

La catàstrofe de Madrid ha commogut profundament el nostre poble. Els detalls esglaiadors que ha publicat la premsa de l'incendi i esfondrament del teatre "Novedades" han sotraguejat fortament l'ànima popular. Els nostres ulls es clouen davant l'espectacle horrible que oferia l'esmentat coliseu convertit en una immensa pira. Algú s'ha plangut de la poca serenitat i de l'egoisme d'alguns espectadors que varen contribuir a fer pendre a la catàstrofe més grans proporcions. Igualment hauria succeït en altres llocs. L'home és egoista en totes les latituds. Podreu trobar un home generós, però no demaneu generositat a una multitud càdica que es remou furiosa, com el brancall dels arbres sota la fúria del vent, per a fugir de la dalla de la mort. En la vida passa el mateix que en les grans catàstrofes: l'home lluita obcecadament sense fixar-se si en fugir de la fam i de la mort, amb els peus ha esclafat algun germà.

L'home no cura sinó dels que viuen portes endintre. De vegades sota la nostra finestra, un infant allarga la mà als vianants, i tanquem els porticons perquè no arribi fins a nosaltres la seva veu planyívola. L'home fort és el que s'imposa. El feble ha de sucumbir perquè ningú no li allarga la mà per ajudar-lo a pujar el calvari de la vida. Passeu en mig de les multituds que omplen de remors carrers i places, i noteu que no existeix cap vincle ni cap lligam entre elles i vosaltres. L'home viu isolat dins la turbulència de les grans ciutats, com si visqués en mig d'un desert inhospitalari. Per això hi ha tants d'homes que s'han de pastar amb dolor el nostre pa de cada dia i tants dissortats que ni amb dolor poden pastar-se'l, perquè estan exhaurits o bé la gent no els escolta quan demanen treball.

Davant l'egoisme regnant, hem de proclamar la solidaritat social. Si la humanitat no és altra cosa que una gran família, ens hem d'ajudar mútuament. Després de tants segles de cristianisme els homes encara no s'han adonat que som germans. Per això els catòlics som enemics de la lluita de classes. Tots els homes, per humils que siguin, exerceixen una funció social. Ens és, doncs, necessari l'esforç de tots els homes per a satisfer les necessitats de la comunitat. Necessitem l'home de laboratori i l'home d'obrador. El ric i el pobre, el savi i l'ignorant.

Si veiem, doncs, que amb les nostres pròpies forces no podríem viure, com podem ésser egoistes? Si ens cal l'esforç del nostre germà, per què no l'estimem? Si la societat pot únicament subsistir amb l'esforç de tots, amb la col·laboració generosa de tots els homes, per què ens mostrem indiferents amb aquells que ens ajuden a viure?

Cada vegada que els diaris donen compte d'un naufragi o d'una catàstrofe, la gent blasma l'egoisme dels homes. No siguem egoistes en temps de pau i tampoc ho serem en temps de guerra. Si guem una mica més generosos amb els nostres semblants, i quan ens trobem en perill de mort no defensarem la vida bracejant com energúmens. L'educació és l'art de fingir. Un home ben educat és aparentment generós perquè sap que quan ofereix una cosa, aquesta no serà acceptada. En els moments de perill es deixen de banda els fingiments, i l'home es mostra tal com és. Per això no és educació el que manca, sinó formació religiosa i una mica més d'espiritualitat.

Quan l'home és verament cristià, en compte de deixar-se dominar per l'egoisme, posa totes les activitats i la vida al servei de la humanitat.

La casa pairal

VI

La cambra bona

Al fons de l'entrada veureu una ampla porta que dona a l'escala. ¿Direu que fóra millor una escala sense portal ni porta ensenyant el rellotge de caixa de caoba ornada amb filets, caragolins i miniatures incrustades de boix, les atrevides voltes a la catalana que aguanten els tres trams amb els vint-i-quatre esglaons que pugen al pis primer i la barana ferrissa de barres salomòniques i poms espirals forjada a martellades? Feu's, però, càrrec de la necessitat d'informar de nits el pis destinat a dormir tranquil·lament, d'uns baixos vulnerables per cent obertures i en uns temps atzarosos i amenaçadors de partides de viadors, de lladres, de segrestadors i de trabucaires.

El rellotge baladrer i estrident ja el sentiríeu si passéssiu una nit a qualque cambra de la casa. La col·lecció de martellets de quatre tons dels quarts i el de les hores no es cansen mai de percutir llurs campanetes i aquestes tampoc de respondre amb llurs gemecs planyívols una i dues vegades. En els no massa llargs intervals entre una i altra tocada no para pas mai el tic-tac del pèndol de ressonar dintre la caixa, advertidor del temps que passa volant. El pare diu que en els seus insomnis de cada dia la remor i el so del rellotge li fa com una mena de companyia. Els joves, tant se val! ens passem la nit de cap a cap a l'altre món, sense sentir cap soroll terrenal. En tot cas els qui es desesperen són els forasters si en llur obsequi, a l'hora de retirar-se, no s'ha pensat en parar la màquina de cor incommovible.

Tres trams de vuit esglaons de pedra ben picada i allisada, prou amples perquè hi pugui pujar la mare amb una criatura agafada a cada mà, ens portaran al replà del primer pis que va de banda a banda de la caixa de l'escala. Del replà ja sou a la sala. Un sofà de línies corbes, dos sillons i dotze cadires del mateix estil, de caoba i tapissats de domàs groc ja un xic revellit, i davant per davant del sofà una gran lluna de mirall de dotze pams d'alçada posada en marc de caoba sostenint a dreta i esquerra dues plataformes de marbre amb sengles candelers de ferro forjat. Les decoracions de les parets i del sostre són d'aquell temps en què els pintors pintaven. Arcades gòtiques florides, penjolls de randes, cordons daurats sostenint blanques cortines posades sobre fons blau, totes aquestes coses eren representades a les parets. Els revoltos del sostre mostraven complicades i escaients coloraines.

De petit mai no havia pogut entendre quina servitud feia aquella sala monumental de pagès amb aquells seients mai ocupats per cap persona. Per a mi no era sinó una habitació de pas als dos corredors que conduïen a les cambres de segona categoria i als dos portals que entraven a les dues cambres del davant, gairebé sempre tancades amb clau i fosques. Però ja vaig saber-ho als meus catorze anys quan, plorant descompassadament com un nen de sis o set, vaig besar per darrera vegada la mà arrugada i freda de l'àvia morta. Llavors ens instal·làrem a la sala tota la família i emençàrem una darrera l'altra

més i més parts de rosari solament interromputs per l'entrada dels amics i coneguts que anaven venint del poble, dels oncles i ties que anaven compareixent de lluny i de l'oncle capellà que vingué el darrer de no sé on i que en entrar esclatà en una de sanglots que va renovar la dolor de tots i que jo encara en sento el ressò dintre el meu cor.

Avanceu deu passes ben comptades vers la finestra i a mà dreta trobareu la porta envernissada de blanc amb franges blaves, que dona a la cambra bona. Aquest és el seu nom familiar des de qui sap quan. Caldrà anar a cercar la clau. Caldrà dar-li volta amb un bon cop de mà; és un pany que no s'obre gaire. Al moment d'entrar sentireu una olor especial que és una combinació de l'olor de totes les fustes dels mobles governant entre elles la del cedre que folra la part de dins d'alguns d'ells. Es fosc. Caldrà obrir l'alta i ampla finestra de bat a bat. Els finestrons i els muntants de les vidrieres, com la porta mateixa, són també envernissats de blanc. La claror entrarà mig colada per les cortines de randa recol·lides a banda i banda. La cambra és de sala i alcova.

Una ullada als mobles. A dreta i esquerra de la porta dues calaixeres bessones. Damunt elles, a bona alçada, dos marcs daurats amb sengles figures brodades amb sedes de tots colors per les ties que ja són casades. Foren l'obsequi de boda a l'hereu, al meu pare. Un dels marcs porta Sant Miquel amb cabells daurats, ales de plomes blanques ribetejades d'or, túnica blanca amb estrelletes d'or, la mà esquerra assenyalant enlaire, una espasa a la dreta victoriosa de Lucifer, bell àngel abans i tornat ara en dimoni, retut per terra. L'altre marc porta un Sant Pere amb la clau i un Sant Pau amb un llibre, posats cara a cara a un i altre costat d'un astre que té l'aire d'una palmera. Davant per davant de la porta, a l'altre cap de la saleta un armari massís de xicaranda amb una gran lluna de mirall. Al mig una tauleta rodona amb tauler d'escacs incrustat de fustes blanques i brunes al bell mig i ornada tot al voltant del tauler amb un mosaic d'incrustacions de formes regulars polièdriques estelades. Dintre l'alcova el llit de xicaranda amb una capçalera de corbes monumentals, ornada de miniatures incrustades com també els quatre muntants de perfil d'interrogant. L'empostissat del llit ja té una alçada regular; poseu-hi damunt uns traspontins revinguts inflats amb palla de blat de moro i al damunt d'ells tres matalassos fets en un temps en què era de mal vendre la llana de les ovelles de la masia. El llit tot parat pujava sis pams de terra i demanava una escaleta per a enfilars-hi a descansar. És a l'esquerra del llit. Cadires de palla fina són escampades pels panys de paret.

Les pintures de la saleta són sumament discretes de color. Gairebé és tot fet amb tonalitats diverses de clar i obscur. Els cornalons dels panys de la paret són ocupats de grosses fulles convergents de les quals s'alcen o de les quals pengen tiges que aguanten flors voluminoses blanques com lliris d'aigua. Les que pengen de dalt i les que pugen de baix sembla que es besin. La paret tota sembla un calat blanc damunt un fons gris. Al bell mig de cada pany hi ha pintat un oval dibuixat en corbes barroques i un elemental paisatge inclòs en elles, tal com un mar i cel, un

prat i unes muntanyes, un cel amb núvols, i altres per l'estil. La decoració de la cambra data del casament del pare. A cada casament d'hereu ha sofert una transformació. Jo no sé que ara es pugui millorar la decoració de les parets. He sentit dir a homes de gust i de seny que d'aquesta cambra no se n'ha de tocar res i que, si es casa l'hereu, que s'arregli la de l'esquerra de proporcions un xic més reduïdes per esguard que ve travessada per la xemeneia disimulada dins un armari.

Altament la cambra nova no és mai el dormitori dels caps de casa. Ells l'estrenen, i poc temps després es muden a altra de menys ostentació, quedant la cambra bona com una cambra d'obsequi. Jo he vist passar per ella un canonge parent llunyà, un diputat en època electoral, un senyor estranger, i altres i també el senyor bisbe en la seva darrera visita parroquial. De llavors ençà també se l'anomena

la cambra del senyor bisbe, i veritablement se la té com honrada i dignificada per haver estatjat tan elevada dignitat.

Quan de criatures jugàvem a fet pel pis, ple tot ell d'armaris i reconades i amagatalls, fent fava en el sofà de la sala, de bell començament ja dèiem: "En les cambres de davant no s'hi val". I això era perquè les teníem en tan respectuos concepte que ens hauríem pensat profanar-les amb els nostres jocs infantils. Oh, la cambra del senyor bisbe! Oh, la cambra empaperada! Si; ho tinc de dir i de confessar: l'altra cambra del davant, la de l'esquerra, la que no hem vist, en mala hora, damunt d'antiquíssima decoració pintada un xic efectista de to blau, fou... empaperada! No sé per ordre de qui... ara ningú no en vol la culpa. — *Jaume*.

Es còpia
JORDI ARNAU

Del món del treball

Al tercer Congrés de la Confederació Nacional del Treball, d'Alemanya, assisteixen 282 delegats de Sindicats que compten amb un total de 4.600.000 obrers. En el discurs presidencial es demana que el govern, junt amb els obrers, vigili als càrtels i els trusts per tal d'evitar abusos i malifetes.

La política italiana d'emigració tendeix a retenir a Itàlia l'element obrer.

S'autoritza únicament l'emigració de les famílies que tractin de reunir-se amb parents pròxims, ja emigrats.

També s'autoritza l'emigració d'intellectuals, comerciants, industrials i tècnics, sempre que sigui d'una manera temporal, per un màxim de tres anys i sense possibilitat d'emportar-se'n la família.

Han tornat els delegats espanyols del Cinquè Congrés Mèdic Internacional d'Accidents del Treball i malalties professionals que s'ha celebrat a Bucarest.

En el Congrés es declarà la necessitat d'intensificar en els centres oficials els estudis de medicina del treball, la qual ha vingut a formar una ciència a part pel gran desenrotllament adquirit.

En el Congrés s'estudià la indemnització que cal pagar als obrers.

També es tractà de la necessitat de crear centres d'operacions per als accidents del treball, centres que seran pagats per les companyies d'assegurances.

El Congrés de Metallúrgics, que ha tingut lloc a Madrid, s'ha ocupat amb interès de l'orientació professional i de l'aprenentatge, dues qüestions de vera importància en el camp del treball.

El nombre d'obriers sense treball inscrits a la Gran Bretanya, s'eleva actualment a 1.300.000, o sigui 24.675 menys que la setmana precedent, i 247.449 més que en igual data de l'any últim.

Aquest problema va resultant insoluble a Anglaterra, i això que és vital per a la seva economia. Entre els milions diaris que costa el manteniment d'a-

questa massa enorme d'obriers, i la disminució de riquesa que tal vaga representa, la pèrdua total és incalculable. Sort té la Gran Bretanya dels recursos immensos amb què compta a totes les parts del món.

Després de prolongades negociacions portades a cap entre representants dels patrons i obrers minaires d'Illinois, s'ha arribat a la conclusió d'un nou contracte de treball, que serà immediatament sotmès al vot general dels minaires.

El dit contracte, que afecta uns 900.000 obrers, tindria una duració de quatre anys, i per virtut d'una de les seves clàusules, els jornals sofririen una reducció que oscilla entre un 15 i un 20 per 100 en relació amb els que estan vigents.

S'han declarat en vaga 50.000 treballadors de la indústria tèxtil a Polònia.

Les autoritats han adoptat diverses mesures per a garantir la llibertat del treball i evitar possibles alteracions de l'ordre.

Deixaren bon rastre a la Gran Bretanya les conferències entre els representants de les Trade Unions i els dels patrons que capitaneja lord Melcheytti. Les diferències que sorgeixen ara van arreglant-se harmònicament.

En la inauguració del gran Congrés d'Indústries d'Itàlia, Mussolini pronuncià un interessant discurs dient, entre altres coses, que la política econòmica de salaris baixos que ara s'aplica és dolenta i que han de bandejar-se les indústries parasitàries i augmentar el que es pugui els jornals dels obrers.

La Unió General de Treballadors no es pot pas queixar de la premsa. Sens dubte, a falta d'altres matèries, els diaris d'informació han dedicat amplexos espais al Congrés de la U. G. T. En ell s'ha passat minuciosa revista de totes les qüestions que l'afecten. La política de col·laboració amb la Dictadura, que tan bé va a la U. G. T., ha estat, naturalment, aprovada.

Un Crist acomodaticí

"Consent [el diable] a fer-nos de Jesucrist el més brillant elogi, mentre que Jesucrist no sigui Déu. Despulli-se'l de la seva divinitat, i consentirà el diable a reconèixer-lo com la més culminant humanitat."

Ernest Hello, *L'Home* (trad. Oliver, p. 284).

No diríeu mai, lectors, amb qui es va aconsellar Cecil B. de Mille per a realitzar el seu film destinat a reproduir la vida de Jesús? La versió Reynaud de *Le Roi des Rois* ho explica davant de tot: "Cecil B. de Mille durant tres anys, amb una labor tenaç, recerca, resumí, compulsà documents, estudiant-los, escrutant-los, a fi de realitzar una obra perfecta; *sometent llavors el seu pla a les autoritats més qualificades DE TOTES LES RELIGIONS*". Així doncs, no sols els protestants de totes les sectes varen ésser apel·lats a donar judici i consell sobre el projecte d'*El Rei de Reis*, sinó també jueus, mahometans, budistes... I l'èxit del *producer* americà és segurament el més admirable i àdhuc el més imprevisit de tots els èxits. Cecil B. de Mille "*va tenir la satisfacció de veure-ho aprovat per tots*". Que homes d'autoritat de totes les religions aprovin per unanimitat una pel·lícula descriptiva de la vida, passió i mort de Nostre Senyor Jesucrist és més sensacional que el Pacte Kellogg. Comprensible és que persones de distintes creences i confessions s'extasiïn àdhuc no essent cristians, davant d'un Crist de Velàzquez o del Buonarrotti, però que al davant d'una figura de Crist que *es mou, parla i actua*, hi estiguin tots ells conformes és inversemblant; i si és cert significa que aquest Jesús presentat per l'autor d'*El Rei de Reis*, és un Crist acomodaticí.

Una revista catòlica de Barcelona (ja avui no surt) que es deixà caure en el parany i publicà un article de propaganda evidentment confeccionat per un agent de l'empresa, inseria una frase en aquest mateix sentit: La pel·lícula *El Rei de Reis* "no molestarà cap creença". Si el Crist és presentat segons la veritat dels Evangelis i les ensenyances de l'Església, és molt difícil que plagui als qui no són fidels a l'Església. Si el personatge ideat per Cecil B. de Mille ha d'ésser tal que complagui plenament als cristians externs al gremi de l'Església Catòlica, quan els catòlics se n'adonin rebutjaran d'acceptar-lo sense aquells fets històrics que lliguen perennement Jesucrist amb l'Església sa mística esposa i hereva. No cal dir que si aquest Crist s'ha de comportar en tal manera que sigui grat als qui no creuen en Ell, a jueus, mahometans, budistes, serà que el desnaturalitzen i falsifiquen. Entendre que al davant dels ulls reviscut, actuant i parlant (pels textos de la projecció) hi tenen Nostre Senyor Jesucrist, Déu i Home vertader, i seguir professant la religió judaica, mahometana, budista, això és impossible.

I no podríem saber qui són aquestes "autoritats, les més qualificades de totes les religions", davant de les quals sotmeté Cecil B. de Mille el pla de la pel·lícula? No ho sabem, no ho diu l'autor de l'opuscle. Un sol nom, una sola autoritat és invocada, en la introducció, per a glorificar el sublim protagonista. Aquest nom és el de Renan. I això prova que tinguérem bon nas, quan en mirar-nos, per la Setmana Santa, *El Rei de Reis* per primera vegada, ja ens

semblava que aquell Crist ensucrat i llèpissós no era Déu ni Fill de Déu, sinó, en tot cas, fill de Renan (1). Quan pondera els sofriments de Jesús en la seva passió sagrada, escriu l'autor del fascicle que "va ultrapassar i tot el "més alt cim de la grandesa humana" segons diu Renan parlant d'Ell". Allà on es retreu el nom del gran falsari, qui dóna a Jesús un nou bes de traïdoria, i flagella, perpetuant-se com es perpetua la passió del Senyor al través del temps, el cos de Crist amb les vergassades del dubte hipòcrita i l'heretgia, allà on es retreu el nom d'Ernest Renan, no s'hi esmenta el de cap sant, de cap Pare de l'Església. Com ja deduírem de la versió Bistagne, tota idea de continuació de Crist està acuradament eliminada. En acabar el text de la introducció, diu J. Ch. Reynaud, que les fotografies, "més expressives que les paraules, fixen, en la seva trasbalsadora veritat, l'època *desapareguda* des de fa pròp de dos milenis, i que el film *ressuscita*". Pensem que no pot parlar així qui cregui en l'actualitat vivent de Crist, en la seva assistència sobrenatural a l'Església, a la seva Presència real en el Sagrament, en el seu adveniment futur, qui cregui en el seu regne.

El regne de Déu, el regne de Crist. Aquí és el punt dolç de la pel·lícula, d'aquest film tan sonorament retolat *El Rei de Reis*, i aquí és el fracàs i el daltabaix de l'obra de Cecil B. de Mille. Perquè d'aquest *Rei* no es diu on és ni per on es va al seu reialme, i estan expressament tallats els camins d'arribar-hi. No se sap d'on ve, ni on va, el Jesús de Cecil B. de Mille, i molt més clar es veu això encara en el fascicle de J. Ch. Reynaud, escriptor que malgrat haver descrit, segons els títols del catàleg, moltes pel·lícules de retolació religiosa, dubtem molt que sigui catòlic. Són dades eloqüents la seva invocació a Renan i l'absolut silenci sobre la vinculació de Crist amb l'Església, que àdhuc no essent-hi a la pel·lícula se li hauria escapat de la ploma si fos dels nostres. La més seriosa *tenue* d'aquest senyor per sobre dels fulletiners Bistagne i Cia. donen gravetat major a les seves declaracions i als seus silencis.

Al través de la versió Reynaud, ni en el text ni en les fotografies no es veu que Jesús sigui Déu i Fill de Déu; tot al més se'l qualifica de *diví*, terme que ja sabem el que vol dir en el lèxic de Renan.

Ni un mot ni una al·lusió al seu origen sobrenatural, a la seva Encarnació, al seu Naixement profetitzat pels patriarques i vidents d'Israel que inspirats per Déu esperaven el Messias. Ni Sant Joan el saluda dient-se'n ell indigne precursor, ni l'assenyala com a l'Anyell de Déu que esborra els pecats, ni el bateja al Jordà, sens dubte perquè al bateig caldria que s'oís la veu del Pare i que es veiés l'Esperit davallant del cel, ni es transfigura dalt del mont, i enlloc no surt la veu del Pare que dóna testimoni del Fill. Res tampoc de la predicació i les ensenyances i les profecies, res — en aquesta història (?) d'un Rei —, de la promesa i de la fundació del Regne. I això que, com ha dit ara en el seu excellent petit llibre el P. Anton M. de Barcelona, "el Regne de Déu és un dels punts centrals de la predicació de

(1) CATALUNYA SOCIAL. Núm. 358, 5 abril 1928.

Jesucrist; és una de les motivacions de la seva missió" (2), i que "és evident que en la ment de Jesús, no era únicament interior, aquest Regne, sinó que era una societat, una collectivitat religiosa, una Església" (3). Res, ni un mot, de la fundació d'aquesta Església, en la pel·lícula de Cecil B. de Mille. El fascicle Bistagne esmentava l'escena en què el film estrafeia l'acte de conferir Jesús ressuscitat els poders a Sant Pere, d'apeixar els anyells i les ovelles. Segons el comentarista barceloní, aquell episodi es produïa en forma que resultaven els poders, conferits no al Cap dels Apòstols, sinó a tothom, posició genuïnament herètica. Però en el fascicle Reynaud, d'aquesta escena ni se'n parla. La fotografia on Jesús "a fi que Pere repari la seva triple negació" — diu Reynaud — Jesús provoca en el seu deixeble una triple protesta d'amor", presenta la singularitat inexplicable d'estar un dels apòstols armat amb l'espasa nua a una mà i la beina en l'altra, i Sant Joan evangelista empunya també una llança (?). Per què aquestes complicacions inútils, innecessàries, pertorbadores, allà on la veritat, la simple veritat del text evangèlic, és suprimida?

No hi és el *Tu ets Pere*, i d'Església no se'n parla. Tampoc de l'Esperit Sant, ni de les profecies que Jesús féu sobre si mateix, sobre el seu adveniment triomfal, en l'hora del Seu Regne victoriós, definitiu i perennal. Res del Judici Final ni que aquest Rei és Rei de justícia eterna i tornarà gloriós a judicar la humanitat, segons paraula d'Ell mateix, de manera que no sabem pas per què l'acaten com a Rei, si han tret tot el que Ell va dir sobre el seu propi Regne. De manera que en cap manera no pot el Jesús de Cecil B. de Mille dir: "Só jo qui testimonio de mi mateix, i testimonia de mi el Pare que m'ha enviat" (4).

Per què li diuen *Rei* a aquest Crist mut, mutilat i acomodatí que accepten per rei de reis les autoritats més qualificades de totes les religions? El comentarista es veu constrenyit a explicar-ho, i aquí va l'extracte: "Tot va concórrer a establir la seva reialesa en l'ordre temporal i en l'ordre espiritual, altrament dita, la seva reialesa de les reialeses (*sa royauté des royautés*). Des del punt d'albir humà ho va ésser com a tany de la branca de David, per les declaracions dels Magues, per la seva resposta a Pilat... I del punt d'albir sobrehumà, Jesús va ésser igualment rei, per consegüent rei dels reis, per tal com Ell s'adverà *diví* [a remarcar aquest *diví*, d'ençuny Renan] pels Seus miracles i pel Seu ensenyament que sobrepassà de molt la capacitat del pensament dels homes i la bellesa de llur moral [et la beauté de leur morale]".

Et voilà tout! Vet aquí els únics títols que ostenta el protagonista de Cecil B. de Mille. I a disegni de demostrar aquesta doble reialesa i més encara "la seva reialesa superlativa" segueixen "els testimonis viscuts" que el film reproduïx i que formen els episodis representats pels següents grups de fotografies: *La conversió de Maria Magdalena* [amanida amb la novella de Judas, quedant encara, després de convertida, prou gentil i festosa per a seguir plaent al públic de cinema com a veritable heroïna que és d'aquesta pel·lícula]; "*La Pesca Miraculosa*" (?). Copio textualment: "per la qual Jesús, aquesta vegada com

tantes altres, es mostrà taumaturg i declarà que cal donar a Cèsar ço que és de Cèsar i a Déu ço que és de Déu" (1?). *La resurrecció de Llätzer, El Perdó de la Dona Adúltera, L'Expulsió dels Mercaders del Temple*, "acte d'autorité par lequel le Seigneur voulut faire comprendre que les pratiques inspirées par l'intérêt ne devaient point être mêlées aux choses de religion" [Tu parles!]. *La Tentació de Crist per Satanàs* [falsificada en lloc, temps, paraules i significació], *la Cena, la Passió* [amb la cita de Renan]... Vet aquí els testimonis d'aquest "nou i meravellós Evangeli, il·lustrat amb imatges vivents", Evangeli acceptat per "autoritats qualificades de totes les religions".

Si calia comprendre — diu Vigouroux — en una fórmula global les significacions diverses de l'expressió βασιλεία τοῦ Θεοῦ (Regne de Déu), nosaltres la definírem: 1, l'actualització de la reialesa eterna de Déu en les ànimes per la lliure submissió a la llei de Déu creador i salvador; 2, en el món, per l'establiment i el desenrotllament progressiu de la societat dels fidels (Església); 3, en el més enllà, per la unió definitiva dels elegits amb Déu (vida eterna i llur incorporació en l'Església triomfant) (5).

Cap d'aquestes definicions no convé al paper que juga el pseudo-Rei de Reis de Cecil B. de Mille. Ni ens parla de Déu ni ens hi porta, ni apareix com a Salvador d'ànimes. No estableix l'Església, no institueix cap comunitat de fidels organitzada per a realitzar ja en forma pràctica el seu reialme. I del més enllà, no se'n parla.

Podem i tot completar els significats reunits per Vigouroux amb el sentit social que dimana del títol de sobirania suprema: *Rex regum et dominus dominantium* (origen de la invocació *Rei de Reis*) donat per Sant Pau (Timot., I, 6, 15) i per Sant Joan Evangelista (Apocalipsi, XIX, 16) a Aquell qui, un dia futur d'una manera esclatant, indestructible, vindrà com a Senyor de tota senyoria humana, però que ja ara en el temps actual, per l'expansió universal del cristianisme, el segell cristià de tota la civilització actual, la positiva confessió cristiana de la major part de potestats temporals del món, i l'autoritat moral i la positiva jurisdicció espiritual que l'Església de Crist exerceix en totes elles i per sobre de totes (6), bé justifica la salutació que el mateix Sant Joan Evangelista fa, en començar l'Apocalipsi, a Jesucrist "*princeps regum terrae*", *Príncep dels reis de la terra* (7).

Però en aquest Príncep, la cinematografia americana hi ha sabut veure un afer. Exhibir-lo pel món pot ésser sens dubte lucratiu. En copiar el text on diu que l'autor va sotmetre el pla del film a autoritats les més qualificades de totes les religions i que va veure'l aprovat per tots, no he reportat sinó la meitat de la frase. Hi ha una continuació molt substancial, sonora i significativa, i ara és el moment de copiar el fragment tot sencer: "Soumettant son plan aux autorités les plus qualifiées de toutes les religions, il [Cecil B. de Mille] eut la satisfaction de le voir approuver par tous, et d'obtenir un crédit de 100.000.000 de francs" (diu cent milions de francs). No és una bagatella.

De trenta diners a cent milions de francs, ha pujat

(2) *L'Església Catòlica i el Pancristianisme*, p. 22.

(3) *Ibid.*

(4) Joan, VIII, 18.

(5) *Dictionnaire de la Bible*. Art. *Royaume de Dieu*.

(6) Culminada en la recent institució, sota Pius XI, de la festa i la devoció i la consagració universal a *Crist-Rei*.

(7) *Apoc.*, I, 5.

el preu, en vint segles. Cent milions per a la confecció i explotació del film *El Rei de Reis* és una bonica inversió financiera. Quantes indústries honrades han de plegar per manca de cabdals, quantes institucions no destinades a enganyar sinó a educar el poble, pateixen! Així, doncs, després que els pastors i els rabins, els bonzes i els ulemes, aprovaren el pla d'aquesta Vida cinematogràfica de Jesús, del *Rei* en el qual ells no creuen, vingueren llavors els capitalistes, els financers, els jueus, mobilitzant els cent milions de francs, per a tornar-lo a comprar i tornar-lo a vendre. Es terra de moltes religions el Nordamèrica i convé, sobretot, que en veure Jesús a la pantalla ningú no s'ofengui i mortifiqui. Ha calgut, doncs, acomodar el Crist a gust de tots, a gust especialment del gran públic de cinema, al qual se sap que no li plau que li plantegin transcendents problemes (8). Ha d'ésser un Crist que no faci perillar el capital

(8) "No s'hi plantejaran transcendents problemes", frase del prospecte de la pel·lícula alemanya *I.N.R.I.* que figurava la Passió del Senyor (CATALUNYA SOCIAL, núm. 194, 24 gener 1925).

que li posen a sobre. Que no recordi veritats serioses ni deures de consciència, que no prediqui ni profetitzï ni anunciï el seu futur Adveniment. Que del seu Regne no en parli gaire. Que no faci esment de Déu, la vida eterna, el Judici Final, ni, sobretot, de l'Església. "Que no ofengui cap creença", com deia aquell agent propagandista. Ha calgut, en un mot, fer la llei al Rei de Reis, acomodar el Crist a les exigències del Negoci.

R. RUCABADO

Convé finalment remarcar que l'altra pel·lícula pseudo-bíblica del mateix autor *Els Deu Manaments*, en l'opuscle Reynaud li és reputada com a mèrit. Diu textualment: "Cecil B. de Mille s'havia ja esmerçat amb l'èxit més viu a la realització d'un argument del mateix esperit, quan va dirigir l'execució dels *Deu Manaments* en la seva part bíblica". Els lectors recordaran les agosarades falsificacions de la lletra i l'esperit del Vell i el Nou Testament que emplenaven aquell film, que un crític catòlic francès ha denunciat per protestant. (CATALUNYA SOCIAL, núm. 362, 5 maig 1928).

El cercol de bronze

Bell poema el de la casa de pagès quan mor el setembre, i l'octubre somriu a través d'aquells núvols rosa morenencs, que cada dia es posen allà l'horitzó damunt el tossal. El maig porta corona de flors de totes menes, que enduen el cor a l'esperança, i enriolen l'esguard tenebrós. El setembre es ceneix de pàmols i raïms. I arriba l'octubre malencònic, amb els corns curulls de pomes, verdes, grogues, carmines, tot espurnejant encara del robins de les magranes i les espigues del morenc. I per Tots Sants s'obre litúrgicament la nova anyada, amb la libació del vi novell que es tasta en comunió amb tots els morts i vivents.

Mentrestant la casa ha parat la falda, com una padrina, per rebre els fruits dels infantaments. I tota és olorosa dels parteratges. La garrofa que negreja dalt de les gorfes; l'avellana que rosseja en les sales grans; les filaines de tomàquets, serves i panses en els sostres emblanquits; l'or del blat dintre els grans, els fenassos als fons del badius, les fruites tardanes i seques damunt els canyissos, el vi que es cria en el ventre de les bótes i els penjolls del morenc que guarneixen les carenes i baranes amb una pompa tota barroca.

Com n'és de gelós de tots aquests béns de Déu el nostre pagès! Han estat regats amb la suor del seu front, i com nodrits i tot amb la sang de les venes! Per això quan no reïxen, té d'ésser un mesell per no enfurir-se, o bé envigorir-se amb aquella cristiana resignació, que fa alçar els ulls al cel per corbar més bé el cos damunt la gleba, les mans a l'eina esmolada, i començar de nou i esperar un altre any. Quants anys ja, que no reïxen les collites! De primer el revolt de la post-guerra, que imposà remuneracions de misèria. Després, secades blàndores que neuliren els fruits ja a l'hora de la fecundació. Més tard pluges torrencials, trencades per un calor tropical, sense un ram, que asseca els fruits de mica en mica i mustiga les branques i tot. Aquest any, la

casa de pagès no podrà guarnir-se tampoc amb les joies pomposes dels fruits, sinó per ocultar la seva pudícia de senyora rica, tornada a menys.

Mitja collita justeta de patates i de blat. Una quarta part d'avellanes. Una tercera de vi... Les fruites arribades, foradades pel corc putrefascent. Qui encomanarà prou coratge al nostre pagès per a començar de nou, ardit, una altra anyada? Ja cal que un vent de Déu l'empenyi! Vencen els terminis d'amortització de deutes. Toquen els pagaments d'interessos d'hipoteques. S'escauen les cancellacions de les lletres. Cal complir amb els arrendaments. I entremig, la bruixa de la usura, cruel i gelosa, entaforant-se per les cases amb les temples fosques i les mans garfides, al cinyell encinglantada la bossa de Judes. Què sap l'home de ciutat de tot això?

L'home de ciutat, sovint inconscientment, esdevé l'enemic més danyós del pagès. Encara potser n'és més, però, aquell economista que escriu, i que ho ha après tot en els llibres, i que no ha sabut fitar la terra sinó des de les terrasses del balneari, ajocat damunt un tossal. Guaiteu-lo, si no. Té diners per a tot, àdhuc per al pàbul dels vicis i plaers. Per a tot no: hem dit malament. Menys per a les necessitats primordials de la vida, dels elements de les quals cura el pagès. Posseeix una idea completament simplista dels processos fisiològics dels fruits. D'un gra de blat, mil grans—raona acusador.—I així, tot per un semblant. Doncs, per què s'ha de pagar el blat tan car? D'altra banda, en l'home de ciutat es mostra més tendenciosa la llei de la propensió a satisfer les necessitats supèrflues, abans que les substancials. De tal criteri i de la imposició de semblant llei és víctima el pagès.

El nombre dels més, i dels més forts, s'imposa. No hem convingut, que tots, per bé que bons minyons, havem d'ésser demòcrates? Doncs, cal ésser-ne amb totes les conseqüències... I si no surt per regulació consentània, serà per sanció autoritària que

els productes de la terra, que la majoria crida que han d'anar a bon preu, hi aniran a contracor. Heus aquí la justificació i la moral de la taxa. Tothom, però, sent instint de defensa. Semblaria una follia dessolidaritzar la pagesia de l'organització de l'Estat, i de la mateixa entranya social. I encara semblaria una temeritat, puix es crearia un Estat dintre un altre Estat, una societat dintre la societat, les energies de les quals es repellirien. I heus aquí també la promoció i justificació de l'ajut estatal al pagès.

L'Estat li proporciona llavors fecundes i a bon preu, que produiran el cent per u. Si necessita diners, no caldrà tampoc que es malvengui les collites. Aquell li'n prestarà, i després encara fixarà un preu de venda, perquè no li reïxin perdedores. Qui ha dit que al món només impera el comunisme a Rússia? La pagesia que treballa sota un règim de taxa no és en realitat comunista? Empra diners de l'Estat, ven els productes taxats per l'Estat, no es pot ficar un cèntim de més a la butxaca, sense incórrer en greus punicions per part de l'Estat... Què més, doncs?

Sí, encara més, puix el règim comunista garanteix un mínim d'eficàcia del treball al ciutadà. O si no, fa solidaris a tots en l'infortuni. On el pagès té taxats els seus productes, no. Ni se li garanteix un mínim de recompensa, ni hom solidaritza amb la dissort d'ell els altres estaments. Tal és la injustícia màxima que ofereix el règim de taxa. Aquest és el cercol de bronze que acongoixa ineluctablement el pagès. L'adjutori de l'Estat en forma de préstecs personals o pignoraticis, segons com s'escau, no passa d'una brillant parenceria. El pagès, al terme imposat i que ha acceptat, ha de tornar el diner, ultra el pagament dels interessos. Del contrari li arrabassaran la terra. I si

una secada, tempesta o mal vent ha fet avortar els fruits?—Això és una operació semblant a la que realitzen els que presten diners a gent de mà foradada, misèriosa i decaiguda, amb garanties immobles. No trigarà gaire que el creditor s'haurà fet amo dels béns del deutor. I aquesta és la seva golosia a la fi.

L'any en què hi ha abundor de collita, el preu no remunera, puix l'escreix de l'oferta deprecia els fruits. L'any en què la collita és migrada, com enguany, la taxa priva si no la remuneració, sí, la realització d'un negoci o, si més no, el rescabament de les pèrdues de l'any anterior. El pagès sempre sap del mal que ha de morir. El mateix que en un règim comunista. Suara han taxat les patates a trenta cinc. I han comminat i tot amb portar-ne de l'estranger. Al camp es paguen a vint-i-cinc. A base d'una producció, com en general ha estat, de la meitat, per al pagès realment surten a meitat de preu del que cobra. No és remunerador. I l'any passat que es cotitzaven a dinou, i l'altre a divuit, qui li va avalar i valorar el preu just i recompensador?

Si haguéssim de donar un consell al pagès, li diríem aquell distic del poeta Bartrina... No t'encaparri, no analitzis, si vols seguir vivint feliç. Torna, torna a comprar llavors, i adobs a aquell preu el qual als industrials sembla no una remuneració justa, sinó un negoci d'altra banda just també. Corba't a la gleva a assaonar-li les entranyes. I després d'encomanar-te a Déu, afluixa el cor a l'esperança, com un estel volador. D'un temps en ve un altre — que exclames tu sempre inlassablement. I els altres que preguin que per força anys Déu et conservi el coratge i l'humor.

ANGEL GRAU

Notes volanderes

L'habilitació per a Delegació d'Hisenda del grandidiós immoble de la Tabacalera, construït a la Via Laietana, no sembla pas cosa encertada. Ni aquell luxós falansteri, ni el punt, són a propòsit per a un centre, purament administratiu, de tal importància. A més a més, deu ésser car de compra i car d'adaptació.

Aquest any la crema de boscos, talment extraordinària, ha arribat a commoure la premsa de Madrid i tot. S'han proposat molts mitjans per evitar els incendis i per alleugerir les pèrdues consegüents als propietaris perjudicats. Caldria que el govern, tan aficionat a la creació d'entitats per promoure tota mena d'interessos, en constituís una que solament es dediqués a la salvació i foment de la riquesa forestal, no perdent de vista que als devastadors d'aquesta sols els fa temença el tricorní de la guàrdia civil.

Amb l'excusa del temps, naturalment plujós (i Déu n'hi dó!) que sol regnar pels volts de l'antiga festa major de la Mercè, va abandonar-se el tradicional "programa de les festes i fires" que a tantíssims forasters congregaven, de totes les regions d'Espanya, al cap i casal de Catalunya. Ara no ve ningú a la festa major de Barcelona. Ara — oh incomprensible ingratitude! — ni tan sols hi vénen els bons bar-

celonins que vegeten als voltants de la ciutat. Com tronaria d'indignació, en veure tal greuge, aquell enamorat de la Verge Blanca i orador insuperable, el reverend P. Recolons, S. J.!

L'abús en la velocitat desenfrenada dels autos ha causat, entre altres que a diari registra la premsa, una víctima que ens fou particularment cara i de la qual parlàvem en l'anterior número.

L'abús continua. Es que per satisfer el caprici dels automobilistes s'han de sacrificar vides humanes diàriament?

Cal que es moderin les marxades dels autos, i cal que les autoritats locals no badin tant en negoci de tanta importància.

Gómez de Baquero diu a la millor unes coses! Ara acaba d'advocar per la limitació de la prole, i hom creu que tota maniobra feta per a privar, conscientment, la naixença d'éssers humans, és un crim contra naturalesa, un parricidi incipient.

Les collites d'enguany resulten deficientes. Els pagesos ja comencen a alçar el crit al cel demanant protecció. No sempre tenen raó els pagesos, però ara ens temem que sí, i és del cas que se'ls atengui. Ara bé; cal anar amb compte a tocar preus dels articles de primera necessitat si no és per abaixar-los. El govern té altres mitjans per protegir el pagès sense perjudici dels consumidors.

L'espectre de la mort

La mort aleteja constantment damunt el nostre cap. Ens suggestionen tant les coses de la vida, que malgrat veiem caure els nostres germans sota la dalla occidora de la mort, ens creiem immortals. No sabem si demà quan surti el sol seguirà bategant el nostre cor, i, no obstant, parlem amb una seguretat poc reflexiva del que farem dintre dos o tres anys.

En el teatre "Novedades", de Madrid, que el foc devorador ha destruït completament, convertint-lo en un munt de runes, han trobat la mort uns vuitanta espectadors. Quan varen traspassar la llinda de la porta del teatre no podien sospitar que dintre de poc serien devorats per la mort, que mai ningú no veurà saciada. La qual cosa vol dir que la mort pot venir a arrabassar-nos la vida més aviat del que nosaltres sospitem. Penetra fins en aquells llocs on acuden els homes a cercar una mica de goig i d'alegria. Ah! si no oblidéssim aquesta veritat com cercariem la senda de la perfecció cristiana! Ara seguim els camins amples de la vida, on l'arbre del plaer decanta damunt els nostres llavis assedegats els seus fruits d'or, dintre dels quals no hi ha sinó un polsim de cendra, perquè no sentim els aleteigs sinistres de la mort.

Si l'home pecador, que viu constantment submergit dintre les aigües impures de la lascívia, pensés una mica més en l'eternitat abandonaria aquelles aigües i cercaria el camí del sacrifici i del dolor que són els que menen a Déu. Com és possible que l'home estimés tant la glòria mundana, que s'esvaeix fàcilment com lleu fumerolla i les riqueses que ens lliquen tan fortament a les coses de la terra, si no oblidéssim que vindrà un dia que es clouran aquests nostres ulls i ens convertirem en pols i cendra!

Hauríem de tenir constantment davant els nostres ulls, que es delecten en la contemplació de la bellesa fugissera, els camins sense fites de l'eternitat. Pensant en l'eternitat és impossible que siguem mesquins. La visió d'aquells camins tan amples que quan arribi la nostra hora haurem de seguir, ens farà deixar de banda les vanitats i les passions que ara enterboleixen els nostres ulls. Pensar en l'eternitat vol dir tenir constantment els ulls fets al cel i bandejar les impureses de la vida.

La destrucció del teatre de Madrid ens hauria de fer comprendre que podem trobar la mort fins en aquells moments que el somris floreix arran dels nostres llavis. Si la mort ens persegueix i fa caure sobtadament la seva dalla damunt els nostres caps, vol dir que no s'ha d'apagar mai dintre del nostre esperit la petita flama de la llàntia de la puresa. Si la mort pot venir sobtadament, hem de viure preparats per a emprendre el camí de l'eternitat.

Algú potser objectarà: és que hem de viure tristament, submergint-nos dins la idea profunda de la mort? Cal menysprear els bells goigs de la vida?

Aquests són, certament, raonaments mundans que cal bandejar. Els que porten dintre l'esperit la llum de Crist no bandegen ni menyspreen els

bells goigs de la vida compatibles amb la moral cristiana. És que el nostre Pare Sant Francesc no estimava amb una gran tendresa totes les coses que havien sortit de les mans munífiques de Déu? No ens ha parlat amb paraules càlides de la bellesa del món exterior? És un error que ha fet grans estralls, àdhuc entre gent cristiana, creure que aquells que segueixen el camí de l'austeritat porten damunt el cor les boires ensopidores de la tristesa. Si precisament els sants són els homes més alegres del món! Com han de conèixer l'ensopiment enervador d'aquelles boires els que han sabut copsar la llum de Crist!

Si dins les ombres de la nit trobeu un home que viu al marge de la llei i li pregunteu si està tranquil després d'haver comès una malifeta, us dirà que no. Viu més tranquil l'home que es pasta el pa amb la suor del seu front.

El pecador és, també, un transgressor de la llei. Sap que no és lícit pecar i, no obstant, peca. Voluntàriament es col·loca al marge de la llei. El pecat significa també un desordre. Un home que viu al marge de la llei i que no coneix l'ordre i l'equilibri no pot ésser feliç. L'home just procura ésser agradable als ulls de Déu. Domina les passions abjectes i obra les ales de l'esperit per allunyar-se de les impureses de la vida. Els que viuen sota l'eguard dolcíssim de Déu són feliços perquè tenen el cor amarat de pau. És endebades que cerqueu a l'exterior la felicitat. L'heu de cercar dintre de vosaltres. I com voleu que la trobin els transgressors de la llei divina que viuen desordenadament? Encara, doncs, que únicament fos per egoisme, l'home hauria d'allunyar-se de la vida platxerosa, perquè els que pequen no viuen tranquils. Certament que cal lluitar per a seguir el camí de la perfecció cristiana, però els nostres esforços són a bastament compensats per la pau que plana damunt el nostre esperit.

No tenen raó, doncs, els mundans quan afirmen que ells coneixen els camins que menen a l'alegria i que aquells que es mantenen addictes a la llei de Déu, viuen submergits dins les tenebres de la tristesa. No hem de confondre la disbauxa amb l'alegria cristiana.

Estar preparat per a morir cristianament no vol dir anar pel món arrossegant les cadenes feixugues del pessimisme i del dolor. Vol dir, simplement, viure segons la voluntat de Déu. Per ésser bon cristià, ni cal arrossegar cadenes ni viure amb el cor eixarreït com una fruita espremuda. El cristià és l'home més optimista del món. No creu ni en el fatalisme ni en lleis ocultes que regeixen la vida dels homes. Creu que es poden redimir fins els pecadors més miserables i abjectes. Per densos que siguin les boires, l'esperança les esquinça i ens deixa veure una llenca de cel blau. No el desencoratgen ni la dolor, eterna companya de l'home, ni els sofriments aguts que a vegades trossegen el nostre cor, perquè sap que sofrint l'ànima es fa forta.

Desoïm, doncs, la veu dels mundans i seguim el camí de la perfecció cristiana. Pensem en la

mort, però sense espaventar-nos. Quan la veu de la consciència no acusa, la mort no espanta. En aquella hora suprema Déu no abandona aquells que l'han estimat. Morir amb l'esperit refulgent no és morir. És cloure els ulls a la terra per a obrir-los al cel. La mort no fa altra cosa que alliberar-nos de la càrrega feixuga de la carn, d'aquesta carn corruptora que constantment ens vol allunyar de Déu. Quan brilla el sol dalt del cel com una llàntia

d'or, damunt la terra reviscolada hi ha un davassall d'alegria. Quan Jesús, que és l'astre de la vida espiritual, illumina les ànimes, aquestes esdevenen tan alegres que la dalla de la mort no pot entristir-les. La mort mai no podrà arrabassar dels llavis de l'home just, el somriú dolçíssim que floreix arran d'ells quan l'ànima obre les ales i s'envola cap al cel.

J. CIVERA I SORMANI

Propietat privada i col·lectivisme en la concepció cristiana

Des del mes d'abril en què vaig ésser honorat per un exemplar, amb dedicatòria amable i significativa, d'El colectivismo y la ortodoxia católica, de l'il·lustre amic Mossèn Angel Carbonell, i en què la direcció de CATALUNYA SOCIAL em destinà la ponència de la recensió d'aquest llibre, confesso que aquesta recensió ha constituït per a mi un problema de solució difícil. Parlar d'un autor, acreditadíssim fins a la veneració més sincera i unànime en l'exercici exemplar de la seva actuació sacerdotal, però que de la seva primera obra científica, obra de gran volada, de mèrit extraordinari, de treball ingent, d'intenció recta, i generosa finalitat última, jo no podia, com no puc en consciència altra cosa dir sinó que la considero molt discutible en punt a la seva finalitat immediata i molt dubtosa quant a la seva oportunitat, és certament una situació compromesa. D'acord sempre quant al judici del llibre i compartint igualment escrúpols i temences amb la direcció d'aquest setmanari, el silenci ha semblat la forma més caritativa de no fer conèixer com un autor, no diré de doctrines, però sí de posicions equivocades, un nom que per altra banda solament estimació la més franca mereix.

Però el silenci, àdhuc pietós en la intenció, en realitat no és sinó una fase provisional, car dona lloc a interpretacions diverses: indiferència, boicotatge de consigna, covardia hostil, derrota aclaparada de les idees pròpies, o fins tal volta aquiescència implícita. Cap d'aquests sentiments sinó una lleial i profunda divergència, altrament prou coneguda de l'autor, no ens inspira. Però l'interès que ha suscitat el llibre de Mn. Angel Carbonell havia, un dia o altre, d'ésser més poderós que la nostra reserva àdhuc sobradament justificada. I per altre costat les al·lusions, tan falagüeres com significatives, que alguns escriptors d'esquerra començaven de fer-li, p. e. la del senyor Feliu Elias a L'Opinió del 21 de juliol, i la imperiosa prouja de la veritat que demana ésser vindicada i volguda per sobre de les mateixes afeccions personals, tot això amenaçava liquidar prompte aquesta provisòria abstenció.

Cap rubor no tinc a confessar que m'ha torturat durant aquests mesos el conflicte d'aquestes consideracions de sentit contradictori, motivades per l'amistat sinceríssima que Mossèn Angel Carbonell per deure de justícia, gratíssim de complir, reclama. Però

es reben amb freqüència en la Redacció consultes o indicacions, que fan tota inhibició impossible, i en venir a les nostres mans els encertats articles de Mossèn Viladàs, coincidents amb el nostre judici, tot aconsella la seva inserció. Completant el dictamen del nostre car i espontani col·laborador, si Déu m'ajuda, així que hagi ultimat la sèrie en elaboració dels urgents estudis sobre les pel·lícules pseudo-religioses i sobre altres qüestions greus relacionades amb l'increment alarmant del cinematògraf, donarem compliment a l'encàrrec d'analitzar segons el nostre humil criteri El colectivismo y la ortodoxia católica, i per endavant salvem tots els respectes a la persona i la intenció de l'autor, recordant, en salvaguarda de la seva personalitat, que Tomàs More, canceller d'Anglaterra, Màrtir de la fe, i Venerable amb títol, va escriure amb santa intenció correctiva de les malvestats socials del seu temps aquella famosa Utopia, de la qual ens és lícit pensar que, vistos els molts caps que ha fet bullir i les moltes il·lusions vanes que ha desvetllat, il·lusions, però, que sotraguegen sovint fins a la follia els que se les forgen, tal volta més valdria que no s'hagués escrit, o que escrita, no s'hagués publicat. — R. Rucabado.

Amb aquest mateix títol, i amb el subtítol *A propòsit d'un llibre de Mossèn Angel Carbonell*, publica La Paraula Cristiana (1) un article del seu aciençat Director, el qual s'ho val de debò pel molt que fa pensar. Comentem-lo.

Just ens apar el Dr. Cardó en blasmar el buit que s'ha fet al llibre de Mn. Carbonell. Creiem amb l'il·lustre articulista que "l'única posició lògica — per no dir honrada — en criticar el seu treball — de Mossèn Carbonell — és examinar primerament l'objectivitat d'aquesta hipòtesi" — s'entén la hipòtesi col·lectivista. Perquè així ho creiem, hi direm la nostra en aquest article.

Encertadíssim també ens sembla el Dr. Cardó en situar-se apartat així del "sistema dels béns intangibles" com del "col·lectivisme".

De mà mestra diríem feta la pintura del quadro de "l'absorció absoluta de l'individu per l'Estat" en la hipòtesi col·lectivista; l'Estat tenint en ses mans "la clau de tots els rebostos" i barrant el pas a tot ideal a ell oposat. "Els catòlics i tots els homes d'ideal

hauríem de tremolar davant aquesta perspectiva" que ens apar fosca com una gola de llop. Això ja ens prevé a no donar tan fàcilment el nostre assentiment a "la tesi de la compatibilitat d'un règim col·lectivista amb l'ortodòxia catòlica més primfilada".

Sense filar molt prim, farem notar que si "no cal ésser gaire destre en l'esgrima de la lògica per veure que no és tot u defensar la legitimitat de la propietat privada i condemnar tota possible legitimitat del collectivisme", tampoc no és necessari saber gaire de fer sillogismes per deduir del principi de dret natural que legitima la propietat privada la il·licitud de la seva abolició si no contraria l'exercici d'aquell dret al bé comú; ans al contrari, és necessari per a la pacífica humana convivència.

Com sigui, doncs, que amb la mateixa "insistència amb què la Santa Seu, els Congressos i Setmanes Socials dels catòlics, els sociòlegs i moralistes ortodoxos defensen la legitimitat de la propietat privada" en defensen alhora la seva necessitat, la conclusió lògica és que el sistema de propietat privada (el qual, per bé que no sigui solament una determinació de la llei natural, tampoc no és solament una determinació de la llei positiva), sinó que és una conclusió que la raó humana i amb ella la llei positiva treuen d'un principi absolut natural — la necessitat de la pacífica convivència humana — i d'un fet humà contingent el que aquesta pacífica convivència no pugui assolir-se fora del sistema de propietat privada és una tesi catòlica.

No val a dir que "essent la humanitat incessantment canviable i perfectible no és evident, ni de molt, que tota implantació reeixida del comunisme sigui impossible, com afirmen la majoria dels sociòlegs no collectivistes". Per més que es perfeccioni la humanitat no es treurà de sobre les deixalles del pecat toriginal que no s'emporta l'aigua baptismal, entre altres, la concupiscència i la mandra per al treball.

El que sembla afirmar, doncs, la doctrina catòlica, no com a dogma, però sí com a cosa certa, és no sols la legitimitat de la propietat privada, sinó la impossibilitat, no absoluta, sinó moral, del collectivisme.

Que per a sostenir aquesta afirmació recolzi la doctrina catòlica en un fet contingent, no vol dir que pugui fallar la seva tesi, puix hauria, per això, de mudar Déu l'actual estat de la naturalesa corrupta i no del tot reparada en què es troba la humanitat. Fonamentada en un fet contingent també, no deixa per això d'ésser tesi catòlica certa la que diu que, en el present estat, el llinatge humà no pot moralment conèixer totes les veritats religioses naturals sense l'auxili de la revelació.

La paritat d'aquesta tesi amb la que defensem ens suggereix la idea que talment com són solament possibles casos aïllats de trobar un home per ell mateix tot aquell conjunt de veritats, solament també ens sembla reeixible un comunisme no universal i voluntari.

Diríem que així com seria *contra naturam* un celibatarisme universal i forçat, així, guardada la proporció, s'ha de dir d'un comunisme universal i imposat.

Encara que taxativament "l'Església no ha dit mai que el règim de propietat privada dels béns de producció sigui l'únic règim legítim possible", sí que ho ha dit equivalentment per boca de Lleó XIII, com ho veurem en un pròxim article, en el qual exposa-

rem els arguments que dona en les seves Encíclicues per provar, no sols la legitimitat, sinó la necessitat de la propietat privada i mitjançant ells arribar a la pronunciada conclusió.

PERE VILADÀS, Prev.

(1) Número d'agost passat.

Dels esports

Els esports en la formació de la joventut

Fins ara potser s'havia judicat apriorísticament. Els teoritzants de l'esport s'havien dividit en dos partits: Els uns blasmant l'esport com un dels mitjans més embrutidors per a la humanitat: pel gran predomini que donen al cos sobre l'esperit, per l'enorgulliment que engendren, per la dissipació que produeixen, i pels perills de la promiscuitat. Per tot això preconitzaven la quasi total reducció de l'esport, si no era possible la supressió arreu.

Altres posaren en els esports tota la fe per una regeneració social insospitada: que l'esport és bo per la salut, que educa, que desenrotlla els sentiments de companyonia, els hàbits de subjecció i obediència. L'esport per aquests havia de curar-ho tot. Cridaven contra els primers teoritzants: No coneixeu l'ànima dels joves; voleu que siguin homes abans de temps. Bé, deixeu que els fruits s'assaonin; deixeu, doncs, que els joves es diverteixin; més tard, quan seran homes, pensaran, faran i diran com a homes. L'arc no pot estar sempre tivant, no vulgueu contradir la natura: doneu esplai a l'ànima i certa llibertat al cos!

La ciència social, prescindint de les teories més o menys ben enginyades d'uns i d'altres; convenint que la veritat plana damunt dels dos partits sense ésser exclusiva de cap, pot avui, alligonaada per uns anys de dolorosa experiència, donar les vertaderes normes sobre els esports dintre el camp catòlic.

D'una enquesta oberta fa uns tres anys per *La Croix* de París, i continuada després en altres sectors d'estudis socials; corresposta aquesta per sacerdots, religiosos, metges i pedagogs de diverses nacions, s'han pogut formular unes bases científicament ordenades, que poden ésser aplicades a la "qüestió esportiva" que, vulgui's o no, és una de les grans qüestions socials, com la qüestió del pa, del treball, de la moda, etc. Cal remarcar que aquestes lleis s'han d'aplicar elàsticament, és a dir, no rígides com a fórmules matemàtiques, sinó amb criteri que podríem dir-ne biològic, com a fórmules que són vitals, aplicables solament a organitzacions vives i, per tant, de constitució fluctuant.

L'enquesta i altres dades de valor

Diuen uns: "Hi ha un principi que cal no oblidar mai: nosaltres no podem privar els joves d'ésser de la seva època. Avui el corrent esportiu és de moda (com ho foren en altres èpoques els torneigs entre cavallers); no mirem les causes intrínseques, exagerades indubtablement, que provoquen aquesta correntia; el fet és aquest: un gran nombre de joves estimen de cor els esports i no saben prescindir-ne."

"Un sol mitjà tenim per atraure i guardar el jovent en els nostres patronats: l'esport. Si els joves són tan aficionats a l'esport, tindrem de deixar-los que vagin a buscar a l'esquerra el que nosaltres, els de la dreta, els podem donar?..."

Els de l'altra correntia es planyen: "Sense dubte que l'esport manté en contacte el sacerdot amb uns quants joves, i amb algunes famílies, que possiblement viurien apartades de l'Església, i permet algunes voltes al sacerdot d'acostar-se a determinats malalts en perill de mort. Mes, al costat d'aquests avantatges, quants inconvenients! Els joves que van a partits d'entrenament a fora de la població sense vigilància (com pot vigilar-los el sacerdot que ha d'estar fix a la parròquia!); altres que s'entretenen a la ciutat mateixa, els matins de la festa: quantes voltes no manquen a la santa missa! No estan mai en el fogat familiar. S'avorreixen així que la conversa no cau sobre equips, xuts i gols, i somriuen quan se'ls diu quelcom de doctrina, i d'instrucció religiosa, a ells que són tant com els "asos" i els "campions" de tot el món!

La seva influència generalment és nul·la sobre els altres membres del patronat, i sovint és perniciosa: l'equip és un club tancat, format de privilegiats. Els seus membres estan afectats d'una altivesa especial, provinent de la facilitat amb què són aplaudits, que els dona una lleugeresa de port, que fa que tots els avisos llisquin sense impressionar-los per res. Aquesta manera d'obrar és notada i imitada pels altres del patronat que no formen part de l'equip. Resultat, que per conservar-ne uns quants de més, es perjudica tot el conjunt."

"Diguem-ho ben clar: deu, vint anys d'esport, què ens han portat? El nostre jovent ha deixat repetides voltes els actes religiosos de devoció (vespres, funció de la tarda, etc.), i fins la missa els dies festius. El tracte amb els membres d'altres clubs menys moralitzats els ha portat al turpiloqui. El triomf, l'afalac els ha enorgullit, i el cansanci els ha acostumat a les begudes alcohòliques, i al començ de la setmana, esgotats pel festival de la jornada anterior, s'han posat al treball sense energies."

En aquests comunicats es pot veure clarament l'orientació dels dos partits: uns que ho esperen tot de l'esport, altres que atribueixen totes les maleses del temps a l'activitat esportiva.

On és la veritat?

Una i altra correntia són els extrems de l'opinió; deu haver-hi un terme mitjà que serà la cosa practicable.

Alligonats per l'experiència, podem afirmar que hi ha cinc qüestions no negligibles, i que han de respectar-se per a treure profit de l'esport.

I. *L'esport en una obra catòlica deu ésser col·locat en el lloc que li correspon.*—Aquest lloc és important—ha escrit el Cardenal de París—mes ha d'ésser supeditat a les forces morals i religioses, que són en la humanitat les més riques i fecundes.

Es evident que l'esport ha de venir després de la cultura de l'ànima (moral i intel·lectual), ha d'estar subjecte al principal, i no excedir-se i absorbir-ho tot. És secundària; ha de restar, doncs, en segon lloc.

Com a conseqüència d'això, les societats esportives no hauran d'ésser mai solament esportives (escrivim com a catòlics i per a catòlics). Hi haurà hores

de treball intel·lectual, i hores d'educació i formació moral. L'entrenament en els esports serà metòdic i regularitzat; ja que és ben cert que tot home s'ha de desenrotllar integralment: tantost en l'ànima com en el cos. L'ideal serà "una ànima bona en un cos sa" i no un cos forçut i sanitós amb una ànima embrutida o imbècil. Aquell soci de l'agrupació que refusi el treball intel·lectual o la formació moral que tingui a bé donar-li el director, sense contemplacions serà exclòs de la societat com un element de desordre: la societat no necessita braus sinó homes!

II. *L'esport no és més que un mitjà.*—No és un fi. Podrà usar-se en les nostres associacions de l'esport en quant aquest ajudi a la humana perfecció; en quant es decanti per altre camí, caldrà deixar-lo.

III. *Esports i esports hi ha.*—No tothom pot dedicar-se ni fer un mateix esport. Una diferent capacitat física hi ha entre els sexes, entre les edats, segons països i estaments. Les races nòrdiques podran fer coses no recomanables sota el caire higiènic als homes de l'Equador.

Cal tenir en compte:

1) Que hi ha determinades persones excloses de certs esports.

2) Que l'esport pot ésser un mitjà de cultura física.

3) Que, ben orientat, pot servir per desenrotllar l'esperit de disciplina i de solidaritat: habituant el jove a obrar segons un reglament rígid, i a posar la seva activitat sota la bandera d'un equip, subordinant el seu bé personal al de tota l'agrupació.

IV. *L'esport practicat per joves catòlics ha de produir una suma de sacrificis i d'esforços.*—En els patronats i escoles catòliques no podem competir en despeses amb les associacions oficials subvencionades, o amb les industrials (que verifiquen l'esport per explotar un públic més o menys nombrós). Unes i altres, abundoses de caixa, poden pagar als seus membres sortides i viatges, oferir premis de valor, fins "pagar soldada per dies i hores de treball". Nosaltres, si volem fructificar en les nostres obres, tenim de convèncer els joves que aquestes sols aniran bé a mida de l'esforç personal, de l'esforç amorós que hi posi cada u d'ells. I com que no hi ha amor sense sacrifici, és necessari demanar-los sacrifici.

1) Esforç o sacrifici per assistir a una missa matinal els dies de festa. En aquesta missa podran començar. (Aquest és el gran secret de mantenir l'obra en un ambient de cristianisme autèntic.)

2) Sacrifici per assistir a la missa en la mateixa forma durant tot el mes de maig, o durant la Quaresma o l'Advent, o durant tot l'any, etc. (Les energies que la Gràcia cova en el cor dels joves, les valenties, els esforços de què són capaços—per un Ideal—no els coneixen sinó els que els han comprovat.)

3) Sacrifici per a pendre part als exercicis espirituals que farà l'obra, una volta l'any. Al recés mensual, a la predicació quaresmal. Per a fer diàriament la visita al Santíssim, per acompanyar el Viàtic públicament.

4) Sacrifici i esforç per estar llest sempre per servir d'ajudant al director de l'obra.

5) Esforç per saber santificar la festa, assistint a la instrucció religiosa, visitant malalts i presos, ensenyant catecisme.

6) Esforç per saber donar exemplaritat en el vestir, parlar i obrar.

7) Sacrifici financer. Hi ha obres que tot ho donen gratuïtament.

Alguns joves se n'aprofiten i vénen sols per explotar la caixa. L'experiència condemna aquesta manera d'obrar: és millor que tots paguin una quota. Aquesta pot ésser més baixa que la que tocaria a prorrata per soci, refent-se el desnivell per mitjà d'altres cabals, o de quotes de protectors. La quota, evidentment que podrà condonar-se en certs casos, però caldrà obrar amb molta delicadesa per no establir diferències o no rebaixar l'afavorit.

8) Són coses bones les sortides, les excursions, i són òptimes explotades com a esforç, i no sols com a passatemps i platxeri.

Cal remarcar sempre que el sacrifici i l'esforç han d'ésser la base de les nostres associacions. Es ve a les agrupacions catòliques no per trobar-hi plaers, sinó a formar-se per a la vida; per la vida que és una continuada lluita: pel que és necessari fer-se a l'esforç".

V. *L'esport va bé o malament, segons vulgui el director de l'obra.*—Recordem que l'esport és un mitjà i no un fi; és un procediment educatiu, una ocasió d'apostolat: cal, per tant, que s'adapti a l'ambient i esmodifiqui segons els individus.

Es necessari que el director sigui el dirigent de l'esport, i no que es deixi dominar ni arrossegar pels "sportmen". La tasca del director és ben delicada: Ha de conciliar la cultura intel·lectual amb la cultura física, ha de fer marxar paral·lelament els cercles d'estudis i l'ensenyament religiós, amb el club muntanyenc i amb el futbol o la natació; en fi ha de mantenir els equips dintre de l'enquadrament general de la societat perquè isolant-se no esdevinguin unes seccions on domini la força bruta i l'egoisme.

El que cal fer

S'ha de recordar primer "que cada terra fa sa guerra": Cal tenir en compte moltes circumstàncies abans d'obstinar-se a fer cristallitzar en una obra un determinat esport. El que sí pot retenir-se és que la multiplicitat de seccions dintre una obra, quan aquesta és nombrosa de socis, és un mitjà adequat per aprofitar totes les energies. En aquest cas es podran establir cercles d'estudis (religiosos, d'història local, arqueologia i geologia del país, etc), secció d'excursions, de natació, gimnàstiques, corals, musicals, etc. Sobretot això, la formació moral i cristiana serà el llaç que unirà aquestes diverses seccions, dessota la vigilància del director que procurarà sobrenaturalitzar tant com sàpiga la seva actuació.

Aquestes seccions—que per això són i se'n diran seccions—formen part d'un tot orgànic (Patronat, Círcol, Congregació, Agrupació, etc.), i no es permetrà que entre elles es mantinguin rivalitats de cap mena.

Emprant un o altre procediment: cercle d'estudis, catecisme de perseverança, instrucció doctrinal, reunions de cultura religiosa—que el nom no fa la cosa—és necessari que damunt de les diverses seccions, unint-les, l'ensenyament religiós sigui donat per un sacerdot o religiós. Perquè no caldria sinó que el director, sacerdot o religiós, es sacrificqués, malmetés el temps, comprometés la seva salut, xuclés els diners als catòlics, fongués els seus béns—com solen fer els vertaders apòstols—per una obra que

no tingués per fi principal "la formació moral i religiosa de la joventut."

Quedem que l'esport ha d'ésser una obra subordinada: El gran principi és que la cultura física—que per alguna cosa som homes i no sols animals—ha d'estar supeditada a la cultura espiritual (religiosa i intel·lectual). Per això l'esport no deu mai:

- 1) Arrencar el jove de la família.
- 2) Allunyar-lo del temple.
- 3) Impedir-li els estudis o aprenentatges del seu futur estament.

Per tots aquests motius d'ordre i de disciplina es compendrà que l'esport té necessitat d'ésser guiat per una obra superior que li imposi llei.

Conclusions definitives

L'esport pot servir per atraure els joves, per mantenir-los units a l'associació principal, però no descurant mai que "els nostres joves no s'organitzen sols per a divertir-se" i que "l'esport per l'esport és una falòrnia."

Deuen rebutjar-se entre nosaltres les associacions merament esportives—que fan homes incomplets—per ésser substituïdes per altres agrupacions que ens donin o ens ajudin a formar homes integrals o complets.

Joves que s'organitzin sols a base d'esport tenen ben migrada concepció de la vida. La vida s'escorre en un gran camp de lluita no a cops de puny i a cops de peu, ni ascendint muntanyes; sinó vencent les malalties, pescant entre els llibres i els estudis les ciències, i enfilant-se o volant amb les ales de l'espirit damunt els cimalls de la perfecció cristiana.

N. BUSQUETS-MOLLERA

Espurnes

El Cardenal Lucon, referint-se al cinema parroquial, ha dit: "No es pot prescindir d'un mitjà tan popular d'instrucció, educació i esbarjo i deixar als nostres adversaris usar del cinema per a la difusió de llurs idees i tot sovint per corrompre el poble. Pel mitjà del cine, com pel de la premsa, cal oposar el bé al mal i poder triomfar del mal pel bé".

Cal tenir present aquestes sàvies paraules del Cardenal.

Essent els catòlics holandesos un u per cent de la població catòlica del món, no obstant donen el deu per cent del nombre total de missioners. La major part de les parròquies sostenen en els seminaris i noviciats un aspirant a les missions. Fa poc, 43 sacerdots i 33 llecs sortiren simultàniament de la Casa Central amb destí a les Missions.

La Lliga Patriòtica Francesa, que compta amb 1.100.000 socis, ha fet una demostració de simpatia al poble mexicà.

A Espanya, com que es tracta d'una nació catòlica i "germana", aquestes manifestacions es veu que no es poden fer.

FILOMEL

FETS DE LA SETMANA

Convé registrar les següents interessants declaracions fetes recentment pel President del Govern senyor marquès d'Estella:

"No me importan nada las conspiraciones fuera del punto de vista del concepto que de España puedan formar en el extranjero y de las fluctuaciones de valores públicos. Por lo demás, sé que no pasarán las cosas de ahí, de enredar haciendo de enanos de la venta media docena de millares de discolos y soberbios, que no son compatibles con una obra como la que nosotros realizamos. Y si el peligro fuera mayor, a remediarlo acudiríamos sin miramientos ni empachos de legalidad, que la salud de la Patria y la seguridad del Estado todo lo justifican, y las dictaduras no pueden ser débiles, ni aun teniendo el carácter tutelar como la nuestra. Tengan por seguro que si hay que volver a las destituciones, destierros, multas extraordinarias, etc., se volverá sin vacilación; de otro modo defraudaríamos la confianza pública que nos pide siempre rigor y más rigor.

La prensa extranjera ha armado un galimatías de nombres entre los de este ya abortado complot y los del de junio de 1926, que produce graves confusiones. Es justo dejar aclarado que las más de las personas que tomaron parte en el llamado de la Noche de San Juan no han participado en este último. Son, por lo visto, explosiones rebeldes de malestar personal, sin homogeneidad ni ideario. Reunidos todos los dispuestos a actuar, no llegarían a cuatro o cinco millares, es decir el uno por cuatro mil de los ciudadanos. No es posible temblar. Es imaginativamente pintoresco suponerles triunfantes y pensar en cómo se iban a entender. ¡Qué tristes son esas payasadas en asunto tan serio como la tranquilidad y concepto de la patria."

Altrament, el succés de la setmana ha estat l'incendi catastròfic del teatre "Novedades", a Madrid, les conseqüències horribilíssimes del qual fan posar els cabells de punta i sacsegen cruelment les fibres més íntimes del cor humà. A quantes consideracions es presta aquesta extraordinària hecatombe ara que els teatres estan convertits en escoles de mals costums, quan no en antesaleta dels prostíbuls! Diu un periòdic que algunes actrius s'escaparen vestides amb vestits de malla!

Les responsabilitats de la catàstrofe que ara es busquen per cobrir-ne d'altres, sols serveixen per fer més irritants els oblits i deixadeses que expliquen quasi sempre les causes veritables de la catàstrofe.

Si la policia d'espectacles fos un fet, no serien possibles aquests incendis, o minvarien els seus efectes.

Com de costum, s'organitzen les subscripcions que, quan arriben a bon fi, arriben tard!

Amb motiu del recent Congrés de la Unió General de Treballadors s'ha tractat de la nova tàctica política que arreu del món segueixen els partits socialistes. No baden pas els seus directors. Per un cantó domestiquen les seves masses i les predisposen a les funcions de govern per quan arribi la seva hora (que en algunes nacions ja ha arribat o la tenen ben a prop), i per altra banda adornen les classes conservadores amb el silenci d'una pau que abans aquestes no coneixien. Que vagin dormint!

De tant en tant és bo fer recull de noves que passen per alt en el soroll dels grans esdeveniments que enllacen unes setmanes amb les altres i formen com l'entrellat suprem dels avals històrics.

El nou govern d'Egipte que nasqué a l'empar d'Anglaterra fent protestes de patriotisme, ja ha començat l'atac general contra els nacionalistes suspensament periòdics i perseguint-los, sense preveure que aquesta és una política contraproduent, demés d'exposada a greus injustícies. Anglaterra hi sortirà perdent, a la llarga.

Venizelos, l'entremaliat polític grec, ha aconseguit dominar la situació i dona esplai a les seves ingènites activitats fora de les àtiques fronteres. La primera visita l'ha feta a Mussolini, de qui pot aprendre encara moltes lliçons el viu polític grec. Itàlia tira cap a Orient, però sense tampoc negligir cap dels pobles que banya la Mediterrània i de les terres africanes que li són més abel·lidores i convenients. Però si la seva política exterior es perd de vista i fa anar de revolta les cancelleries de França i Anglaterra, la seva política interior resulta encara més digna d'estudi. Aquests dies ha emmotllat definitivament el partit i el règim feixista a l'Estat i a la Constitució italians. Pot ben dir-se que Itàlia viu en tota la seva plenitud la vida feixista legalment.

La Lliga Pangermanista, que tanta influència espiritual té en tots els països de sang germànica, demana solemnement davant del món civilitzat que sigui declarada la inculpabilitat d'Alemanya en la Guerra Gran i, per tant, que sigui reintegrada en tots els seus drets i cessin totes les imposicions aflictives que pesen sobre d'ella.

El Congrés Socialista Internacional de Brusselles tingué alguns caïres extremistes, però el sentit general del Congrés fou assenyat, encara que es discutiren amb calor els punts més delicats i els problemes fonamentals econòmics de l'hora present.

Hi acudiren representants de quasi totes les nacions i tots es posaren d'acord, en tractar-se dels interessos suprems del Socialisme, que "estan per damunt de pàtries i fronteres".

Es va fer ostentació de la influència creixent del Socialisme en les nacions d'Europa. Els dos punts negres del Socialisme són Anglaterra i els Estats Units. El dia que cedeixin aquests dos dies, el Socialisme es farà amo del món. I tingui's compte que el Socialisme, tant o més que un sistema econòmic, és una secta rabiosament anticatòlica...

La Conferència Interparlamentària que tingué lloc a Berlín, ha demostrat que els que donen per mort i enterrat el parlamentarisme somien desperts. Llegint atentament les sessions de la C. I. hom es dona compte de la força que encara resta a aquest sistema, i no pas en els pobles llatins, tan donats a la paraulera, sinó en tots els pobles, per bé que arreu es parli de modificar-lo per tal de fer més eficient i menys carregós el seu funcionament.

El problema de la Hisenda francesa no es pot encara donar per resolt. L'augment de sou als ministres no significa pas que millori la situació financiera de França.

Noticiari

Espanya

La diada de la Mare de Déu de la Mercè s'ha celebrat enguany sense anuncis estrepitosos però amb una formidable assistència de fidels dia i nit, ressaltant els forasters, que suplien dignament la deixadesa de tants de barcelonins que ni tan solament en tal diada es recorden de la seva excelsa i amantíssima Patrona. Oficià la Missa major, de pontifical, el nostre venerable Prelat, i hi predicà el reverend P. Blanco, S. J.

—L'Institut Catòlic d'Arts i Oficis, de Madrid, i l'Escola, a ell anexas, d'Obrers Mecànics, estan avui dia reputades com les dues entitats, de la seva classe, més notables d'Espanya. La d'Obrers és gratuïta. Que en prenguin nota aquells que blasmen l'acció catòlica en el camp del treball.

—Un delegat de la S. de N., M. Gorly, i un alt empleat de Pòsits, senyor Negron, estudien a Castella l'organització corporativa del treball agrícola. Feina tenen.

—S'ha publicat el Reglament per què han de regir-se els Pòsits.

—El Govern ha publicat el R. D. relatiu al problema del blat originat per la sensible deficiència de la present collita. Cal que se n'assabentin els agricultors, però a tothom interessa, a més a més.

—Ha estat solemnement beneïda pel nostre infatigable i virtuosíssim Prelat la primera pedra del gran Palau de les Missions que s'alçarà a Montjuïc formant part de l'Exposició Universal de Barcelona. Tota la premsa s'ha ocupat d'aquest gratíssim fet. També ha dedicat aquests dies gran espai al Curset Missionar que amb tantíssim d'èxit ha tingut lloc al Seminari, del qual s'esperen abundosos fruits. Tot fa suposar que l'acció missionar de Pius XI, que el gran Pontífex de les Missions porta amb tant de vigor, tindrà aquí una col·laboració extraordinària. Podem ben bé felicitar-nos-en tots.

—La *Gaceta* publica una real ordre autoritzant la importació temporal dels efectes que amb destinació a l'Exposició de Maquinària Agrícola, tractors i camions per a l'agricultura, material de drenatge, sanejament, etc., se celebrarà a Lleida.

—La Junta de Govern de l'Institut Nacional de Previsió porta concedides, en el que va d'any, catorze pensions.

Fins ara han estat construïdes 221 escoles amb 390 classes amb préstecs de l'Institut.

El Consell s'assabentà de les col·laboracions de les caixes de Catalunya i Balears en l'exposició del Congrés Social de París i felicità el seu director general i conseller de l'Institut senyor Moragas, per haver aconseguit procurar que el major nombre possible de nacions implantin els homenatges a la vellesa, iniciats a Espanya en 1912, i que d'aleshores ençà es realitzen amb èxit creixent.

També quedà assabentat el Consell dels acords adoptats per la comissió paritària a proposta de la representació obrera de coadjuvar amb tot entusias-

me a la tasca que en les assegurances socials realitza l'Institut Nacional de Previsió.

—S'ha fundat a Barcelona el primer Centre del Mar per a mariners catòlics amb l'aprovació i benedicció del Papa i la benedicció del senyor Bisbe d'aquesta diòcesi; el qual està cridat a fer molt de bé a la gent de mar.

—S'ha celebrat l'anunciada Assemblea de cigarres a la Corunya presidida per Consol Rabuñol.

Resumits els discursos, s'aprovaren les conclusions, entre les quals figuren: Modificació del sistema de retribució. Establiment del sou mínim. Eliminació del preu fet. Empar a les criatures i retir per a la vellesa.

—Segons la memòria del Mont de Pietat i Caixa d'Estalvis de Madrid de l'any 1927, es feren 295.991 imposicions per pessetes 16.767.998.

En comparació amb l'any precedent hi hagué 44.273 imposicions menys, d'un total de 809.960 pessetes.

En joies es feren 111.827 préstecs per pessetes 13.030.882. La recuperació de joies en 1927 fou de 204.801 operacions per pessetes 12.836.693. L'any 1926 fou de 210.160.

El capital de la Caixa d'Estalvis el desembre últim era de 79.635.293'61 pessetes.

—En la reunió celebrada per la Comissió executiva del Crèdit Agrícola s'ha comentat el desenrotllament extraordinari de les operacions de préstecs, i va concedir-se'n un de 60.000 pessetes al Sindicat Agrícola Catòlic de Calasparra (Múrcit), pel termini d'un any i mig, amb garantia solidària i mancomunada dels socis d'aquella entitat.

Estranger

El ministre grec de Finances ha resolt crear l'impost de solteria, que dona pocs diners i promou pocs casaments.

—El rei de l'Afganistan ha condemnat la poligàmia, "que és — ha dit — la causa principal de la corrupció del país".

Ha afegit que en el successiu tot funcionari de l'Estat que es casí amb més d'una dona, haurà de presentar la dimissió del seu càrrec.

—A conseqüència d'una ordre telegràfica de la G. P. U. de Moscou, el Soviet central de Leningrad procedí, durant la nit del 15 al 16, a la clausura i liquidació de totes les lògies maçòniques d'aquesta ciutat, i també a les associacions de lliurepensadors. Els directors de les dues lògies més importants "Flor d'Acàcia" i "Delphis" han estat detinguts i seran jutjats pel tribunal revolucionari. Se'ls acusa d'haver acceptat diner de les lògies occidentals que han d'ésser considerades com el més poderós baluard del capitalisme.

Sembla que aquesta repressió ha estat motivada per les crítiques de certes disposicions d'ordre intel·lectual preses pel Govern dels Soviets.

—La Lliga Internacional Catòlica contra l'Alcoholisme, reunida a Bèlgica sota el patronat del Cardenal de Malinas, ha pres importants acords respecte aquesta plaga social.

Aquest número ha passat per la censura governativa

JARABE PUIG

Exigiu l'adjunta marca registrada

XAROP PUIG

preparat per Z. Puig. — RIPOLL

Antiga i acreditada preparació per a combatre les pulmonies, bronquitis, catarros, tos i totes les afeccions de l'aparell respiratori.

Seixanta anys d'èxits continus.

De venda: en totes les farmàcies i centres d'específics.

LES GRANS INDUSTRIES

FABRICA DE XARXES
I FILS RETORTS
PER A LA PESCA

FILLS DE GABRIEL JULIÀ

Bruch, n.º 7 - Telèfon S. P. 427
(Entre Trafalgar i Ronda)

BARCELONA

Companyia Trasatlàntica VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RAPID	} Espanya-Nova York
DIRECTE	
9 expedicions a l'any	
RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic	
16 expedicions a l'any	
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina	
12 expedicions a l'any	
LINIA: Mediterrani, Cuba i Nova York	
16 expedicions a l'any	
> Mediterrani, Costa Firme i Pacífic	
11 expedicions a l'any	
> Mediterrani a Fernando Póo	
12 expedicions a l'any	
> a Filipines	
3 expedicions a l'any	

Servei tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radio-telefonía. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8.

Acadèmia Cots

Direcció general: Portal de l'Angel, 10—BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Telèfon 5041 A.-Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

NO POT MANCAR EN CAP CASA

LA PARAULA CRISTIANA

Revista mensaal: 100 pàgs. de text

Subscripció: Un any, 25 ptes.

Mig any, 15 ptes.

Número solt, 2'50 ptes.

Administració: C. dels Angels, 22 i 24
BARCELONA

URALITA

EL MILLOR MATERIAL PER A COBERTES

FRANQUEO CONCERTADO

ATHEOS A. G.—Provença, 187.